

Paraules d'introducció a l'acte del president de la secció

Josep M. Muntaner i Pascual

Molt honorable senyor president de la Generalitat de Catalunya, il·lustríssims senyors president i secretari general de l'Institut d'Estudis Catalans, Sr. delegat de l'Institut a la Societat, honorables senyors Consellers, benvolguts membres de la Societat, senyores i senyors.

Celebrem avui l'acte solemne d'obertura del curs acadèmic de la Secció d'Economia de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, Econòmics i Socials, filial de l'Institut d'Estudis Catalans. I això, que ja habitualment és una satisfacció per a nosaltres, encara ho és més, en el dia d'avui, per dues raons, que em plau ara d'exposar-vos.

La primera raó és el fet que l'obertura que estem celebrant *expressa la consolidació de la tasca que la nostra Societat ha anat fent*, amb continuïtat, des de l'any 1977, quan reemprenguérem les activitats que foren iniciades dins l'Institut d'Estudis Catalans l'any 1951. Han estat per a nosaltres set anys de treball acadèmic intens, en proporció a la dimensió i a les possibilitats de la nostra Societat. La nostra satisfacció màxima ha estat l'afiliació al llarg d'aquest període dels més il·lustres dels economistes de llengua catalana i el creixement continuat dels membres de la nostra Societat.

Distingits professionals han honorat la nostra tribuna, tant als actes d'obertura com als "Meetings" anuals que hem anat fent. Així, el Dr. Joan Sardà i Dexeus, el Dr. Ramon Trias i Fargas, el Dr. Jordi Nadal i Ollé, el Dr. Josep M. Bricall i Masip, el Dr. Joan Hortalà i Arau. Les dissertacions que hem organitzat han estat fetes per un nombre important dels economistes autors de recerques o d'estudis econòmics darrerament publicats. I, especialment, vull esmentar les sessions sobre els darrers desenvolupaments mundials de la ciència econòmica, que han servit per a que professors com els Drs. Alexandre Pedrós i Abelló i Antoni Serra i Ramoneda, entre d'altres, ens hagin fet llurs exposicions tan il·lustratives.

L'elenc dels nostres membres, aquest cúmul d'actes, i la seva publicació en els anuals que fins ara hem editat, representen, doncs, la consolidació d'una tasca il·lusionada. Consolidació que, com he dit, constitueix la primera raó de satisfacció que vull fer constar en l'acte solemne que avui ens aplega ací.

Però, abans de cloure aquest primer punt, permeteu-me senyor President, senyores i senyors, que en subratlli un aspecte significatiu, que abans he esmentat de

passada. I és el fet que l'any 1977 *reemprenguérem una activitat que ja s'havia iniciat l'any 1951*, quan l'Institut d'Estudis Catalans fundà aquesta Societat filial, als anys cinquanta; anys negres de Catalunya, aplicant en paraules l'expressió plàstica que el, per a mi tan estimat, artista Joan Miró feu per les seves litografies de la Barcelona de la postguerra. En aquells anys, doncs, un grup nombrós de professionals i d'estudiosos de les ciències socials es posaren al costat de l'Institut i encetaren uns debats sobre temes econòmics, socials i jurídics de Catalunya, quan fer-ho, era perillós i quan, parlar del futur de la nostra Pàtria, ens era vetat.

He d'excusar-me que no us citi ara aquells economistes, juristes i sociòlegs nacionalistes, que col·laboraren acadèmicament amb l'Institut. Només us vull dir que avui tots ells tenen un pes considerable a la nostra societat i que alguns d'ells són membres destacats de la política de la Catalunya d'ara. La Junta que presideixo va voler homenatjar la seva tasca i el valor de llur aportació a la nostra història acadèmica. I així ho férem el curs passat, en un acte emotiu que, per part dels fundadors, personalitzàrem en el senyor Salvador Millet i Bel, primer president que fou de la secció d'economia, i avui també present entre nosaltres.

Per tot això, em plau molt de recordar, avui i ací a l'Institut, en aquesta casa de ciència, que un dels membres actius d'aquella primera societat fou l'actual president de la Generalitat de Catalunya, senyor Jordi Pujol. La seva presència entre nosaltres curulla, doncs, el primer motiu de la meva satisfacció. En acceptar de parlar-nos en aquest acte solemne que celebrem, fa també d'*enllaç històric amb aquella primera etapa de la nostra Societat*, la d'aquells temps de resistència i alhora de voluntat de futur.

El segon motiu de satisfacció que vull expressar, en obrir el present curs acadèmic, és que *l'autonomia de Catalunya ha entrat ja en la seva segona legislatura*, amb la qual cosa ja comencem a tenir una perspectiva que podríem denominar "llarga". Dic "llarga" entre cometes, perquè aquesta qualificació no coincideix amb la terminologia econòmica sobre els períodes temporals. Però ho podem acceptar si pensem que la història contemporània de Catalunya no ens ha permès de fruit de continuïtat. Les il·lusions dels catalans han estat repetidament estroncades. I, així, poder avançar més enllà d'una legislatura, tot albirant les possibilitats que ens ofereix un segon període, és una base important d'esperances.

Una base d'esperances, perquè l'economia de Catalunya té nombrosos problemes, alguns de conjunturals, d'altres d'estructurals; perquè les perspectives són incertes en molts casos; perquè encara no s'han resolt els mecanismes de finançament de l'autonomia; perquè, per a l'empenta dels catalans cal punts de referència clars, accions de sosteniment adients i polítiques coherents.

Els catalans hem lluitat perquè la nostra autonomia sigui una eina de futur i de prosperitat. La Generalitat de Catalunya és el nostre organisme representatiu, el qual té aquesta càrrega potencial d'energia i d'esperança de futur.

Senyor President, senyores i senyors, *els economistes catalans creiem que el moment és crucial*, perquè l'economia de Catalunya passa per uns temps molt difícils i perquè la Generalitat de Catalunya comença a tenir consistència, malgrat les moltes trabes que hi ha en el seu camí. Per això és una gran satisfacció per la nostra Societat poder sentir avui les reflexions del president de la Generalitat sobre l'economia de Catalunya.

Abans de concloure aquesta introducció a l'acte, permeteu-me de fer-vos una consideració final. Una vegada, davant la pregunta de "què és l'economia?", un economista destacat, Jacob Viner, respongué, no sé si cínicament o sorneguera, que "l'economia és allò que fan els economistes".

Els intents de definir què és l'economia han estat nombrosíssims i potser cap definició no ha estat prou encertada per satisfer a tothom. Però el que ningú no discuteix és que l'economia és una ciència social, és a dir, una ciència que tracta sobre una de les activitats dels homes i sobre un aspecte de llurs relacions. I sabem que a tota activitat social li cal la comunicació. Com més oberta sigui la comunicació econòmica, com més sovintejada sigui, com més directa arribi a ésser, millors seran els resultats econòmics que es poden esperar en una societat.

Avui molt especialment, la política condiona i acompanya intensament l'economia. I, per sort per a nosaltres, una part relativament important d'aquesta política, i de l'administració que se'n deriva, és catalana. Per tant, les perspectives que el govern de Catalunya té sobre la nostra economia, esdevenen lògicament una de les referències centrals de l'activitat econòmica a casa nostra.

Senyor President, senyores i senyors, és, doncs, una satisfacció que, avui, en aquest acte d'obertura del curs acadèmic de la Societat Catalana d'Economia poguem tenir aquesta comunicació entre el govern català i els economistes catalans; i també per extensió, amb la societat catalana en general.

Senyor President, en nom de la Societat, i també en el meu propi, vull remerciar-vos, molt cordialment, per aquesta dissertació, que gentilment heu acceptat de fer-nos, i que esperem amb el més gran interès.